

Της έλεγε η Βίργω: «Αντιπροσωπεύεις όλες τις γυναίκες που ζούνε ανύποπτες, γιατί ακόμη δεν ξέρουν τη δύναμη τους και τα δικαιώματα τους. Τι 'ναι ο Στράτος; Ένας δειλός, ένας άχρηστος. Τέτοιοι άντρες είναι σαν τα σκουλήκια, σαν τα ζιζάνια που χαλάνε τον κήπο. Πρέπει να ξολοθρεύονται. Εσύ, Ανάστω, εφτά χρονών μπήκες στη δούλεψη της τσιφλικούς, για να σταθεί όρθιο το σπιτικό σας. Χιλιάδες γυναίκες πιο άξιες από τον άντρα. Για κοίτα τη Θανάσαινα. Ανάστησε τρία αγόρια. Οδηγεί τρακτέρ, ποτίζει τα λιόδεντρα, φορές τη νύχτα, κι όταν γυρνάει σπίτι, μαγειρεύει, πλένει, ράβει. Ο Θανάσης τι κάνει, όταν τελειώσει τη δουλειά του; Πηγαίνει στον καφενέ να παίξει πρέφα με τους άλλους άντρες. Τι έκανε πιο πολύ από τη Θανάσαινα; Ποιος του 'δωσε το δικαίωμα να ξεκουράζεται; Η στραβοχυμένη μας κοινωνία που αποφάσισε πως η γυναίκα είναι ζώο κι ο άντρας άνθρωπος. Η δύστυχη μπορεί να μη μάθει ποτέ πως είναι ένα μέτρο μπόι πιο ψηλή από τον άντρα της, κι αν πας να της το πεις, δε θα το καταλάβει, μπορεί και να σε βρίσει. Αλλιώς της τα λέει ο παπάς κι ο χωροφύλακας, αλλιώς της τα 'παν η γιαγιά της κι η μάνα της. Γι' αυτό, Ανάστω, θέλω να γράψω το βιβλίο μας, να το διαβάσουν τα μικρά κορίτσια, να ξεφοβηθούν...» Μ' αυτά και μ' άλλα, η Ανάστω είχε πάρει τ' απάνω της. Δεν ντρεπόταν πια τους συχωριανούς για τον άντρα το μέθυσο. Δική του η ντροπή. Ο φόβος της λιγόστευε, μια κι ήξερε πως η δυνατή ήταν αυτή κι ο Στράτος το «σκουλήκι».